

Arrest

nr. 129 328 van 15 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X,
Beiden handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen X - X- X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 15 april 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 19 maart 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die loco advocaat S. SAROLEA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienen op 25 november 2013 met actualisatie op 24 januari 2014 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 19 maart 2014, met kennisgeving op 24 maart 2014, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing met reden:

“in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, cursussen gevolgd hebben, werkbereid zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel » onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid naar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is,

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 30.11.2010 waarbij besloten werd dat Italië verantwoordelijk was voor de behandeling van de asielaanvraag. Een tweede asielaanvraag werd op 26.10.2011 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus-weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingen betwistings,

De duur van de procedures — namelijk ongeveer drie maanden voor de eerste en vijf maanden voor de tweede was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen herhalen hun asielrelaas en beweren dat zij vrezen voor hun leven indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het "Vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin/de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Ter ondersteuning van hun aanvraag om machtiging tot verblijf, beroepen betrokkenen zich op de instructie van 19 juli 2000 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkenen beweren dat zij nog een hangende aanvraag art. 9ter hebben (medische redenen). Er dient evenwel op gewezen te worden dat deze aanvraag op 08.01.2014 als ongegrond afgesloten werd. Betrokkenen hebben hier op 20.02.2014 kennis van genomen. ...”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De theoretische beschouwingen van het enige middel luiden:

“Manifeste appreciatiefout en schending van :

- *artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt, betrouwbaar is en het administratief rechtsbeginsel van de rechtszekerheid;*

Artikel 9bis §1 al. 1 luidt als volgt :

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. »

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine », en de RvS verder benadrukt dat het is niet hetzelfde is als « force majeure » (RvS, arrest n° 88.076 van 20 juni 2000).

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen.

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Uw Raad heeft ook gesteld dat de administratie “reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa

connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce." (RvV arrest nr 14.727 van 31 juli 2008 ; RvV nr 35 100 van 30 november 2009).

En ook : "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigde. Aangezien de Raad van State in zijn arrest vaststelde dat voormelde instructie een miskenning inhield van het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en deze instructie ingevolge de vernietiging dient te worden geacht nooit te hebben bestaan kon de verwerende partij er dan ook geen toepassing van maken.

Waar verzoekers er zich aldus over beklagen dat zij niet de toepassing krijgen van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 dient te worden opgemerkt dat de bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet kunnen worden toegevoegd en evenmin kan er vrijstelling worden verleend van de wettelijk vereiste voorwaarden. Er kan evenmin getoetst worden aan de bedoelde instructie. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Waar verzoekers menen dat het rechtszekerheidsbeginsel geschonden wordt door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van dit beginsel niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken. De verwerende partij is er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel laat het bestuur niet toe om dit beginsel contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr. 104.270).

Waar verzoekers menen dat omtrent hun langdurig verblijf en integratie niet afdoende werd gemotiveerd, gaan zij voorbij aan het feit dat uitdrukkelijk werd gesteld dat dergelijke elementen niet verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend en dat die elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de vreemdelingenwet.

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: "dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekers apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

Verzoekers menen ten onrechte dat er geen rekening gehouden werd met het argument dat een terugkeer naar het herkomstland onderbreking van het schoollopen tot gevolg zal hebben. De beslissing luidt hieromtrent immers als volgt:

"Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden; Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is."

Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift opnieuw naar het onderbreken van het schooljaar, zonder de motivering zoals supra weergegeven te weerleggen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde hieromtrent in het arrest nr. 110 804 van 27 september 2013 onder meer wat volgt:

“De Raad merkt op dat in zoverre zij menen dat schoollopen van de kinderen een buitengewone omstandigheid uitmaakt, de Raad van State meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing dat verzoekers dienaangaande geen elementen aanbrengen die aantonen dat het schoollopen niet (tijdelijk) kan worden verdergezet in het land van herkomst. De scholing van hun kinderen vergt immers geen bijzonder onderwijs, noch een infrastructuur die niet ter plaatse aanwezig zou zijn. Verzoekers blijven in gebreke aannemelijk te maken dat de school niet kan worden verdergezet in hun land van herkomst of elders.”

Met betrekking tot het aangevoerde element van hun ingediende medische regularisatieprocedure, werd in de beslissing het volgende gesteld:

“Betrokkenen beweren dat zij nog een hangende aanvraag ar. 9ter hebben (medische redenen). Er dient evenwel op gewezen te worden dat deze aanvraag op 08.01.2014 als ongegrond afgesloten werd. Betrokkenen hebben hiervan op 20.02.2014 kennis van genomen.”

Op 30 november 2010 werd de beslissing genomen tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Nadat verzoekers een tweede asielaanvraag hadden ingediend, werd hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus d.d. 24 oktober 2011 met een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geweigerd. Verzoekers dienden gevolg te geven aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij nadien in het bezit gesteld werd van een attest van immatriculatie ten gevolge van de beslissing tot ontvankelijkheid van de aanvraag 9ter, die op het moment dat de bestreden beslissing genomen werd, reeds ongegrond werd bevonden, verhindert verzoekers thans niet om hun aanvraag in te dienen in het herkomstland. Bovendien werd reeds in de beslissing gemotiveerd dat het lange verblijf van verzoekers geen buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Verzoekers bekritiseren de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoeren van de materiële motiveringsplicht die een onderzoek vergt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België kunnen rechtvaardigen.

Luidens deze bepaling kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De

toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Buitengewone omstandigheden zoals voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn omstandigheden die het de verzoekende partij bijzonder moeilijk maken om haar aanvraag in het buitenland in te dienen. De redenering van de verwerende partij hieromtrent is correct.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Verzoekers maken in concreto niet aannemelijk welke omstandigheden als buitengewone omstandigheden hadden moeten worden aanvaard.

De grief die stelt "Verwerende partij stelt in de motivering: "Het feit dat betrokkenen sinds augustus 2010 in België verblijven, geïntegreerd zouden zijn, Nederlands leren en spreken, cursussen gevolgd hebbe, werkbered zijn, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend"

Deze motivering is niet passend noch afdoende.

Hoewel verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om de "buitengewone omstandigheden" te evalueren, moet zij motiveren waarom bepaalde elementen geen "buitengewone omstandigheden vormen".

Verzoekende partij had deze elementen duidelijk ingeroepen als "buitengewone omstandigheden", en verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State volgens dewelke een bepaalde feit zowel als een buitengewone omstandigheden als een motieve "ten gronde" kon beschouwd worden (RvS 73 025 van 9 april 1998).

Een loutere verwijzing naar het feit dat deze elementen, voor verwerende partij, "niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend", is niet afdoende om de redenering van verwerende partij te begrijpen.

Uw Raad heeft trouwens al gesteld (CCE 99 287, 20 maart 2013):

« 3.2. En l'espèce, le Conseil observe qu'à l'occasion de la demande d'autorisation de séjour visée au point 1.2. du présent arrêt, le requérant a fait valoir, à tout le moins, qu'il séjourne en Belgique depuis 2004, qu'il parle couramment le français, qu'il s'est parfaitement intégré aux us et coutumes du peuple belge, et notamment, qu'il s'y est fait des amis. A cet égard, la décision attaquée comporte le motif suivant : «[...] Il convient toutefois de souligner qu'on ne voit raisonnablement pas en quoi ces éléments justifieraient une régularisation: en effet, une bonne intégration dans la société belge et un long séjour sont des éléments qui peuvent, mais ne doivent pas entraîner l'octroi d'une autorisation de séjour (C.E., 14 juillet 2004,n°133.915). Dès lors ces éléments ne peuvent constituer un motif suffisant pour justifier une régularisation de séjour dans le chef de l'intéressé ».

Force est toutefois de constater que cette motivation ne peut être considérée comme suffisante, dès lors qu'elle ne permet nullement de comprendre la raison pour laquelle, dans le cas d'espèce, la partie défenderesse estime que, à tout le moins, la durée du séjour du requérant et son intégration ne sont pas

de nature à lui permettre d'obtenir une autorisation de séjour. L'absence d'exigence de l'explicitation des motifs des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe de la partie défenderesse, déduite d'un arrêt du Conseil d'Etat, et non de l'appréciation de la situation invoquée par le requérant dans sa demande, tandis qu'en l'occurrence, l'examen des pièces versées au dossier administratif ne permet, par ailleurs, pas d'invalider ce constat. »

Het betreft elementen die de gegrondheidsfase van het onderzoek betreffen en die, hoewel de bestreden beslissing hierop antwoordt, niet hadden moeten worden beantwoord bij gebreke aan het bijbrengen van buitengewone omstandigheden.

De rechtspraak waar de verzoekers naar verwijzen, is niet dienstig. Verzoekers tonen niet aan dat hun zaak een gelijkaardige zaak betreft als de rechtspraak waarnaar zij verwijzen en er wordt op gewezen, dat rekening houdend met het aantal zaken, verzoekers niet kunnen geacht worden al lang in het Rijk te verblijven. Een goede integratie op zich volstaat niet noodzakelijk om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en stelt verzoekers niet vrij van het aantonen van buitengewone omstandigheden. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Waar verzoekers betogen dat: *“De motivering van de beslissing omtrent de scholing van de kinderen is ook niet passend noch afdoende.*

Het feit dat de kinderen sinds meerdere jaren in België naar school gaan, is een buitengewone omstandigheid in de zin van de rechtspraak van de Raad van State : « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine », en de RvS verder benadrukt dat het is niet hetzelfde is als « force majeure » (RvS, arrest n° 88.076 van 20 juni 2000).

Verwerende partij stelt “Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden.”

Verwerende partij houdt geen rekening met het feit dat het onderbreken van de scholing van de kinderen, zelfs tijdelijk, zo nadelig is dat dit als “bijzonder moeilijk” dient beschouwd te worden in de zin van artikel 9bis.

Verwerende partij is schuldig aan een schending van het zorgvuldigheidsplicht en de motivering is niet passend noch afdoende.”, kan ook deze redenering niet gevolgd worden. Niets belet verzoekers gebruik te maken van schoolvakanties teneinde hun aanvraag in het herkomstland in te dienen. De Raad herinnert eraan dat het de wettelijke vertegenwoordigers van een kind niet toekomt om de rechten van het kind (met name onderwijs te kunnen genieten alsof hun verblijf niet zou zijn aangetast door illegaal verblijf) aan te wenden ter verwezenlijking van hun eigen doelstellingen. Verzoekers kunnen niet op redelijke basis volhouden als zou de afgewezen asielzoeker verblijfsrecht verwerven als gevolg van het schoolgaan van diens kinderen en daardoor in dezelfde verblijfstoestand terechtkomen als de erkende asielzoeker. Mocht dit zo zijn, dan zou het bestuur blijf geven van een ongelijke behandeling door aan vreemdelingen met kinderen rechten toe te kennen die zij vreemdelingen zonder kinderen onthoudt. Aldus komt het de Raad niet onredelijk voor te besluiten dat de door verzoekers aangevoerde integratie geen buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormt. Bovendien heeft de Raad van State reeds meerdere malen geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 ; RvS 4 juli 2002, nr. 108.862 ; RvS 18 april 2002, nr. 105.633).

Verzoekers maken niet aannemelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij hogergenoemd beginsel niet zou hebben gerespecteerd.

In een derde onderdeel houden verzoekers voor: *“Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het feit dat de 9ter procedure van verzoekende partij ook lang heeft geduurd.*

Verwerende partij motiveert: “Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten” (...). “De duur van de [asiel]procedures – namelijk ongeveer drie maanden voor de eerste en vijf maanden voor de tweede – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden”.

Verzoekende partij is nochtans legaal verbleven op het grondgebied, nadat de 9ter-procedure (ingediend op 27 oktober 2011) ontvankelijk werd verklaard, op 3 januari 2012, tot in januari 2014 toen deze aanvraag ongegrond werd verklaard.

Er blijkt niet uit de motivering dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de lange duur van de 9ter-procedure. Verzoekende partij werd nochtans gedurende 2 jaar op basis van die regularisatie aanvraag toegestaan tot het verblijf.”

Er wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing wel degelijk rekening hield met de aanvraag ingediend op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet nu de bestreden beslissing erop wijst dat deze werd afgesloten op 8 januari 2014 als zijnde ongegrond. Het beroep dat verzoekers aantekenden tegen deze beslissing werd door de Raad bij arrest nr. 129 318 op 15 september 2014 verworpen. Voorts blijkt uit het administratief dossier dat deze procedure geenszins “lang” heeft geduurd. Deze aanvraag werd immers pas ingediend op 3 november 2011 zodat rekening houdend met het aantal aanvragen geenszins kan worden voorgehouden dat het een lange procedure betrof. De verwerende partij had met deze duur dan ook geen rekening moeten houden.

In een vierde onderdeel stellen verzoekers: *“Verzoekende partij heeft in haar 9bis aanvraag de instructie van 19 juli 2009 ingeroepen.*

Er werd in de aanvraag ook gesteld : “De opeenvolgende Staatsecretarissen hebben publiek gezegd dat Uw Dienst met het toepassen van de criteria van de instructie van 19 juli 2009 zal doorgaan (zie Kamer van de Volksvertegenwoordigers – Commission de l’Intérieur - Réunion du 17 avril 2012 – Extrait du compte rendu intégral (CRIV 53 – COM 0448)).”

Verwerende partij beperkt zich tot het stellen dat de instructie vernietigd werd, wat duidelijk niet afdoende is om de beslissing te motiveren.

1.

Zoals hierboven benadrukt is een loutere verwijzing naar een arrest van de Raad van State niet afdoende om een individuele beslissing, die moet steunen op een individuele onderzoek, te motiveren (CCE 99 287, 20 maart 2013).

2.

Aangezien verwerende partij publiek heeft geuit dat de criteria bevat in de instructie nog altijd toegepast worden (en dat wordt niet betwist), heeft verzoekende partij in haar aanvraag gesteld :

“Uw Dienst past nog altijd de criteria van die instructie toe en dat kan alleen aan verzoekers geweigerd worden met een passende motivering. Anders is dat discriminerend. (...) Het principe van juridische zekerheid en het verbod aan machtswillekeur werd benadrukt door de Raad van State in gelijkaardige gevallen. Door een arrest nr 157 482 van 10 april 2006 heeft de Raad van State een beslissing vernietigd die een regularisatieaanvraag verwierp:

« considérant que le requérant paraît pouvoir bénéficier d’une régularisation fondée sur les critères ainsi énoncés dans cette « déclaration ministérielle, critères que les décisions querellées se bornent à ne pas appliquer sur le seul prétexte que cette déclaration « n’a pas de caractère d’une norme de droit »; considérant, sans doute, que cette déclaration » n’a pas le caractère d’une norme de droit, mais qu’il convient néanmoins de s’interroger sur sa nature et sur les conséquences qu’il convient d’y attacher ; considérant qu’à suivre la partie adverse, il ne s’agirait que d’une déclaration d’intention politique, déterminant des « règles » à exécuter par l’Office des Etrangers, mais dénuée de caractères obligatoires et que l’Office pourrait donc respecter, ou non, selon son bon plaisir ; qu’une telle institutionnalisation de l’arbitraire administrative est évidemment inadmissible ; que les moyens sont sérieux en ce qu’ils invoquent l’arbitraire et l’insécurité juridique, cette dernière admise à mots couverts par la décision querellée elle-même». »

Het beginsel van rechtszekerheid en het verbod aan machtswillekeur, alleen en gepaard met de motiveringsplichten, worden geschonden daar de motivering niet afdoende is om te begrijpen waarom verwerende partij de criteria aan verzoekende partij niet toepast.

Het middel is ernstig en gegrond.”

De bestreden beslissing verwijst terecht naar het gegeven dat voormelde instructie werd vernietigd door de Raad van State.

Er wordt gewezen op het arrest nummer 215.571, uitgesproken op 5 oktober 2011 door de Raad van State.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfs-machtiging dus niet wordt toegekend aan de verzoekende partijen. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. Verzoekers kunnen uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

Uit hetgeen voorafgaat, volgt dat in casu dit betoog van de verzoekers inzake de schending van de door haar in deze grief aangehaalde bepalingen dat een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Waar de verzoekende partijen menen dat het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van deze beginselen niet worden aanvaard, aangezien het rechtszekerheidsbeginsel inhoudt dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid

daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). In casu werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals de verzoekende partijen betogen, op basis van de 'voorwaarden die in voege zijn op het ogenblik van het indienen van de aanvraag'. Het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel laten het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Daargelaten de vaststelling dat niet is aangetoond dat de verwerende partij deze instructie nog steeds zou toepassen.

2.4. Er dient te worden besloten dat verzoekers met het voorgaande niet aannemelijk maken dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Evenmin is er een schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangetoond. Enig onzorgvuldig handelen wordt niet vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. BEELEN